

Celkem 78
dárců dřeně
poskytlo loni
druhým šanci
na život.

Jitka Kubíková
Šrámková
redaktorka MF DNES

Budete mít suprový pocit, říká dárce kostní dřeně

Na předávání ocenění Jana Košařová z Chrástu u Plzně patří mezi 78 oceněných dárců kostní dřeně v rámci celé republiky. V její činnosti ji na galavečeru podpořili i biskup Václav Malý a herec Ondřej Vetchý. Zdroj: archiv Jany Košařové

„Za 14 dní mám svatbu, to nejde,“ koktala prý. Vše ale dobře dopadlo, protože do odběru chybělo několik měsíců. Do dnešních dnů stihla nejen darovat dřeň, ale i otěhotnět. „A to na první pokus, no není to důvod si myslet, že odběr kostní dřeně nemůže nikomu uškodit, jak si to někteří lidé myslí? A třeba mně to při otěhotnění pomohlo,“ přemýšlí nahlas mladá žena, která v okolnostech kolem dárce patří tak trochu ruku osudu.

„To přece nemůže být náhoda - svatba, darování dřeně, otěhotnění,“ diví se dárcyně, která je ráda, že vše stihla, protože v době těhotenství se kostní dřeň odebírat nemůže.

Zajímá jí prý nejen předávání kostní dřeně druhým, ale i předávání vědomostí. Vedle své práce zubařky na Stomatologické klinice Fakultní nemocnice v Plzni totiž učí na plzeňské Lékařské fakultě UK.

„Výuka studentů mě strašně baví, jsem asi takový předavací člověk,“ říká dárcyně. Podle ní by se lidé neměli bát dřeň darovat. „Pocit, že někomu mohu zachránit život, je k nezaplacení. Je to podle mě jistá forma poděkování za to, že je člověk zdravý,“ říká Jana Košařová.

„Výuka studentů mě strašně baví, jsem asi takový předavací člověk,“ říká dárcyně. Podle ní by se lidé neměli bát dřeň darovat. „Pocit, že někomu mohu zachránit život, je k nezaplacení. Je to podle mě jistá forma poděkování za to, že je člověk zdravý,“ říká Jana Košařová.

„Ať si vezmou, co chtějí“

Dárce dřeně má za sebou i 45letý Tomáš Podlešák z Plzně. „Chodím dávat krev, tam jsem jim řekl, ať si ode mě vezmou, co chtějí, tak mě zařadili do registru dárců dřeně. Když mi to nic neudělá a druhému to pomůže, je to pro mě automatické,“ říká pan To-

šáš. „Vůbec ničeho se nebojte. Pozitivní je, že z toho budete mít úplně suprový pocit,“ vzkazuje dalším potenciálním dárcům muž, který byl moc nadšený i ze setkání dárců v Obecním domě. Podobné akce jsou pro navázání sociálních kontaktů podle jeho názoru výborné.

„Cítil jsem, že jsem v partě lidí, kteří pro ostatní udělají cokoli. Když to řeknu s nadsázkou, tam nemůže být žádný blbec,“ popsal muž, který si dodnes pamatuje, když jako malý kluk chodil s tátou do transfúzní stanice. „Já jsem si tam hrál a táta daroval, zkrátka darování krve je rodinná tradice,“ shrnuje Plzeňan.

„Cítil jsem, že jsem v partě lidí, kteří pro ostatní udělají cokoli. Když to řeknu s nadsázkou, tam nemůže být žádný blbec.“

Dárce dřeně má od loňského roku společně i s Radimem Záškvarem ze Stříbra. „Mám za sebou víc než 30 odběrů krve, ale říkal jsem si, že mohu udělat víc, proto jsem se zapsal do registru,“ vypráví muž, kterého ČNRDD vyzval k dárce dřeně po pěti letech od zápisu.

„Vzhledem k tomu, že na světě je 40 milionů potenciálních dárců a daruje jen jedno procento, s telefonátem, že jsem vhodný dárcem, jsem vůbec nepočítal. Když se ozvali, byl jsem moc rád, že budu užitečný,“ říká muž, který pracuje ve firmě Kion v Ostrově u Stříbra, kde má na starosti výrobu.

Protože má pod sebou dost lidí, zašel po odběru kostní dřeně na personální oddělení a firma zorganizovala na jeho popud zhruba měsíční kampaň na podporu dárce dřeně. „Pracovníci Nadace pro transplantace kostní dřeně do firmy zavítali s prezentací a výsledkem bylo asi 17 lidí zapsaných do registru,“ raduje se Radim Záškvara.

„Mohlo to být víc, ale lidé se bojí, že odběr bolí,“ nastiňuje dárcem, který na vlastní kůži ví, že nikdo obavy mít nemusí. Není to prý nic, co by se nedalo vydržet. Jediné omezení je, že čtyři hodiny musí člověk jen ležet a je odkázán na pomoc sestry.

„Já sice obětuji čtyři hodiny ze svého života, ale druhému můžu dát celý život, navíc je na pokoji televize, mohu s pomocí sluchátek poslouchat hudbu, člověk si vlastně odpočine. Manželce jsem říkal, že si nepamatuji, kdy jsem přes den čtyři hodiny ležel v posteli,“ vzpomíná s úsměvem dárcem.